

Kouzelný svět Marie Brožové

Vezmi žlutou tužku, namaluj...

Lépe řečeno, vezmi pastelku a namaluj, co ti zrovna cvrnkne do nosu. Barvami nešetří, svět fantazie barvami přímo kvete. Že máte do tohoto světa bránu zavřenou? To se stává, když člověk odhodí dětské bačkůrky a octne se ve změti drsné reality a propagovaného konzumu. Spousta lidí se pod takovým tlakem necítí dobře, touží utéct a netuší, kudy vede cesta. Na zemi však našťestí ještě existují víly, které vám posvítí kouzelným světýlkem a poradí, kde hledat krásu, klid, harmonii i pohádkové příběhy. Jednu jsem potkala paradoxně v pražském obchodním centru. Paní Marie Brožová přináší lidem sny. Nádhernými obrazy, které maluje veřejně a tou nejskromnější metodou, kterou, jak říká, ovládá úplně každý. Pastelkami.

Kde se vzala víla v obchodním centru?

S manželem jsme vytvořili projekt Obhajoba pastelky, kde chceme ukázat, že pastelky nejsou jen hračka pro děti. Navíc jsem zjistila, že je potřeba lidem navrátit svět fantazie. Dát jim naději a odvalu, že krása, harmonie a pohádka nemusí končit dětstvím. Člověk si může vzít pastelky a vytvořit něco jen pro radost vlastní duše. Tak, jako existuje potrava pro tělo, existuje i potrava pro duši, a plno lidí to zanedbává.

Manažeři obchodních center si našťestí uvědomují, že lidem se musí nabízet i něco jiného než konzum, a vycházejí nám vstříc. Můžeme tady dělat výstavy, které pojmu třeba 50 velkými obrazy. V rámci našeho projektu jezdíme po různých městech po zemích českých i v zahraničí. Vzniklo už asi 60 obrazů. Každý tvořím 8 až 12 dní. Lidé mají možnost nahlédnout do mojí kuchyně, podívat se mi pod ruku a vidět v průběhu dnů, jak obraz vzniká.

Na vašich obrazech je spousta zvířátek, bytostí, předmětů. Máte o tom všem představu, než začnete malovat?

Nápady mi přicházejí jako hotový celek. Často se mi zdají obrazy ve snu. Ráno se probudím a mám obraz v hlavě včetně těch nejmenších detailů. Na veřejnosti

už je to jen řemeslná práce. Tak můžu vysvětlovat techniku a povídat s lidmi o světě fantazie.

Z čeho ty obrazy vycházejí?

V první řadě z vnímání dítěte. Mám obrovské štěstí, protože jsem si ho dokázala zachovat. Dítě, když se podívá na svět, tak hledá tajemství, dobrodružství, zázrak. Ještě než mu řeknou, že má hledat problémy a starosti, tak je svět opravdu zázrak. Všechny mé obrazy vycházejí z reálného světa, ale zároveň se v nich prolíná rozměr fantazie. Vše, co si dítě do reálného světa dosadí a dovymyslí. Tam začíná pohádka. Ale základ je opravdový svět, ve kterém žijeme. Bran do světa fantazie je strašně moc. Mám takovou radu. Zkuste se vrátit do dětství, děti většinou s nápadem problém nemají. Představte si, že vezmete to dítě, kterým jste kdysi byla, na procházku, někam, kde to máte ráda. A snažte se vidět to místo dětskýmá očima. Všimát si detailů. Když přijдете domů, zrekapitulujte si, co zajímavého jste viděla a co vás u toho napadlo, a zkuste to nakreslit. Ve městě to zajímavé většinou začíná až o patro výš. Tam, kde končí výlohy. Okna, kde žijí lidé. Zajímavé věci, které si do oken dávají, jak vypadají pokoje za těmi okny a dál v bytě, kdo tam bydlí. Myslím, že tvůrčí dětské já v nás žije celý život, a když se o něj začneme starat, tak bude mít větší chuť s námi spolupracovat. A třeba nám začne posílat i ty nápady.

Podepisujete se jako MAB. Máte pocit, že se dostáváte přímo mezi kouzelné bytosti?

Mab byla královna Elfů, která měla za úkol posílat lidem sny. Mám pocit, že je to poselství i mojí práce. Když jsem byla malá, každý strom pro mne měl svou bytost. Každá kytička měla svou vílu. Myslím, že děti mají k tomuto vnímání daleko blíž. Ještě nejsou ovládané diktátem rozumu. Uchovala jsem si velký respekt, příroda je živá. Věřím, že existuje rozměr, který můžeme poznat svými smysly, a pak je ještě rozměr, který můžeme jenom cítit nebo tušit. A to je právě to posvátné. Netvrdím, že tyto bytosti vypadají tak, jak je kreslím, ale tuším, že tam jsou. Když si lidé uvědomovali závislost na přírodě, museli si tyto bytosti předcházet.

není pravda. Pravda je to, co cítíme uvnitř.

Každý člověk je originální, ale vztah ke kráse a tajemnu máme všichni společný. Třeba někde na dně, ale máme ho každý. Dítě je potřeba brát jako osobnost. Ne jako materiál, který chceme vyprofilovat. Každé dítě si přináší individuální dar, určité schopnosti a je potřeba, aby je objevilo. A v těch se může zdokonalovat. Takoví lidé jsou šťastní. Člověk si musí vážit toho, co umí.

Jak velké jsou vaše obrazy?

Maluji na formát A0, 120 na 90 cm. Namalovat takový obraz trvá dlouho, což se dnes nenosí. Ve všem vidíme rychlost, vítané jsou techniky, které jsou rychle hotové. Trochu se zapomíná, že základem umění je něco umět. Vracím pracnost a pečlivost do výtvarného umění.

Napsala jste knížku Duše stromů, chystáte se psát dál?

V říjnu vyjde volně pokračování, které se bude jmenovat Duše kamenů. Budou to kameny všech druhů, od drahokamů, jako je diamant nebo rubín, až po ty úplně obyčejné kamínky, které sebereme někde na cestě. Vždycky mě mrzelo, když se ve škole dělila příroda na živou a neživou. Kameny pro mě nikdy nebyly neživé. Abychom s nimi mohli začít komunikovat, musíme sami sebe zpomalit na rychlost kamene. Kámen žije daleko delší dobu než strom. Často se s nimi člověk spojí spíše ve snu, kdy rozum spí. Přátelit se s kameny člověku otevře úplně jiné rozměry. Každý kámen bude člověku opět přinášet určitou medicínu.

Váš manžel má také blízko k umění?

Manžel je původně učitel hudby, sedm let jsme žili v chatičce bez vymožeností současné doby a vytvořili jsme si svůj soukromý ráj. Ale osud nás v tom ráji nenechal a vytáhl mě do středu veřejného dění. Manžel mi pomáhá, všechny akce domlouvá. Nejsem žena, která by musela mít nejdříve uvařeno a pak se mohla věnovat tvůrčí činnosti. Inspirace nepočká. Nikdy mi manžel nevyčetl, že něco zanedbávám. Jsme spolu patnáct let.

*S Marií Brožovou si povídala Hana Vargová,
foto autorka*

Dnes, když se vše koupí zabalené v supermarketu, lidé tu závislost necítí přímo. Do přírody chodí jen za nějakým účelovým zážitkem nebo pro materiál a chybí vztah k posvátnému zdroji. Propast mezi námi a přírodou se pořád prohlubuje.

Jste spíše uzavřená, jak se vám pracuje s lidmi?

Lidé mě vnímají většinou pozitivně. Jediná skupina, kterou mé dílo provokuje, jsou umělci, kteří prošli mašinérií výtvarného školství. Kde jim vzali jejich originalitu a radost. Já jsem z výtvarné školy odešla. Cítila jsem, že to, co je ve mně originální, není vítané. Že krása a harmonie jsou vnímané jako kýč. Že za umění se dá považovat jen to, co je ve své podstatě šokující. Studenti, kteří zůstali, toto přijali a teď, když vidí moji radost a barvy, nadšení a fantazii, tak je to prostě rozčílí. Protože oni si to nechali vzít. Jinak všechny generace i národnosti reagují na mé dílo spontánně, protože dětmi jsme kdysi dávno byli všichni.

Jak jste svůj talent a poslání objevila?

Moje maminka mě naučila dívat se na svět a hledat krásu. Uměla výborně kreslit, chodily jsme na procházky a potom jsme malovaly všechno to zajímavé. Nechodila jsem do školky a když jsem přišla do školy, měla jsem svoje já natolik pevné, že jsem se nenechala otrávit. A to jsme museli kreslit komunistické náměty, tanky, továrny, což mě samozřejmě nebavilo. Takže jsem z výtvarky neměla ani jedničku. Chtěla jsem si kreslit své víly a místo toho jsem měla tvořit pionýry. Za Auroru jsem dokonce byla po škole a musela ji přemalovat. A tvrdý kořínek, to, že si nenechám mluvit do své tvorby, jsem si zachovala celý život. Pochopila jsem, že to, co je člověku říkáno zvenčí,

Další inspiraci najdete na www.pastelky.cz